

Sygn. akt III U 841/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym :

Przewodniczący SSO Anna Kicman

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Maziarczyk - Kotwica

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania A. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 13 czerwca 2014 r., **znak:(...)**

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. K. prawo do emerytury, począwszy od 16 maja 2014 r.,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł (słownie złotych: sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt III U 841/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 września 2014 r.

Decyzją z dnia 13 czerwca 2014 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy A. K. przyznania emerytury.

W podstawie prawnej powołano art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2013, poz. 1440 ze zm.) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu wskazano, że Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ na podstawie przedłożonej dokumentacji nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Do stażu pracy w szczególnych warunkach zaliczono okres zatrudnienia w (...) od 1

sierpnia 1977 r. do 31 marca 1982 r., tj. 4 lata i 8 miesięcy, nie zaliczono natomiast okresu zatrudnienia w powyższym zakładzie od 1 kwietnia 1982 r. do 31 grudnia 1998 r., gdzie wnioskodawca był zatrudniony na stanowiskach: kierownik budowy, kierownik robót elektrycznych, kierownik Punktu Usługowego, kierownik Oddziału, ponieważ nie można jednoznacznie stwierdzić, czy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca przebywał przy stanowiskach roboczych w szkodliwym środowisku. Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 9 miesięcy i 15 dni; składkowe – 23 lata, 6 miesięcy i 5 dni; uzupełniające - rola – 4 lata, 2 miesiące i 29 dni; łącznie 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 4 lata i 8 miesięcy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca A. K., zaskarżając ją w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy uwzględnieniu okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Na uzasadnienie swojego stanowiska podał, że w aktach pracowniczych zalega świadectwo pracy, z którego wynika, że wnioskodawca w okresie od 1 sierpnia 1977 r. do 31 stycznia 2000 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych, na stanowiskach majster budowy, kierownik robót elektrycznych, kierownik Punktu Usługowego w P., kierownik Oddziału w P.. Począwszy od 1982 r. jako kierownik budowy czy kierownik robót elektrycznych prowadził prace montażowe linii napowietrznych niskich i średnich napięć, a także prace związane z ich remontami oraz sprawował dozór inżyniersko-techniczny, kontrolę międzyoperacyjną. Wykonywane prace polegały na budowaniu linii napowietrznych na słupach niskiego i średniego napięcia, układaniu linii napowietrznych niskich i średnich napięć, podłączaniu linii na stacjach energetycznych napowietrznych. Prace te były prowadzone na całym terenie dawnego województwa (...) i (...), na terenach rolniczych, przeważnie w polach. Zadaniem wnioskodawcy był montaż nowych linii napowietrznych, jak również prace modernizacyjne związane z naprawą linii już istniejących. Prace prowadzono niezależnie od warunków atmosferycznych, czy pory roku, trwały przez cały rok. Wnioskodawca jako kierownik musiał stale przebywać z pracownikami i bezpośrednio dozorować wykonywane przez nich prace. Brak było innych osób, które mogłyby ten nadzór sprawować. Wnioskodawca wraz z pracownikami wykonywał pomiary elektryczne na montowanych, eksploatowanych, modernizowanych liniach, tj. mierzył oporność uziemień, oporność izolacji, dokonywał pomiarów transformatorów przed oddaniem ich do eksploatacji. Wnioskodawca przez cały czas przebywał na zewnątrz, był narażony na działanie tym samym szkodliwych czynników, co pozostali pracownicy. Prace biurowe związane głównie z przygotowaniem dokumentów placowych zajmowały wnioskodawcy niewielką ilość czasu, średnio były wykonywane przez niego raz w miesiącu. Prace biurowe zawsze wykonywał on po godzinach. Ponadto pełniąc funkcje kierownika Punktu Usługowego czy też kierownika Oddziału w P. wnioskodawca wykonywał te same prace co poprzednio, tj. gdy był kierownikiem robót i zarazem brygadzystą nadzorującym bezpośrednio robotników, a także majstrem budowy i starszym majstrem robót elektrycznych, przy czym zakres jego odpowiedzialności był zawsze większy. Zakład posiadał oddziały na terenie powiatów, które zostały nazwane Punktami Usługowymi. Punkty te posiadały stałych pracowników montujących i remontujących linie energetyczne.

W rezultacie wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w ponad 15-letnim okresie czasu pracy i spełnia wszystkie wymagane prawem warunki do nabycia prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Przemyślu ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. K., ur. dnia (...), w dniu 26 maja 2014 r. złożył wniosek o emeryturę, zaznaczając w nim,

iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Do wniosku dołączył dokumentację poświadczającą przebieg jego zatrudnienia, w tym: świadectwo pracy z dnia 25 kwietnia 2014 r. wydane przez (...) S.A. w R., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony

w Przedsiębiorstwie (...)

w R., następcą prawnym (...) S.A. w R. w okresie od 15 sierpnia 1974 r. do 13 lutego 2000 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach stażysta – technik budowy, majster budowy, starszy majster budowy, kierownik budowy, kierownik robót elektrycznych, kierownik oddziału. W świadectwie pracy zaznaczono również, iż w okresie od 28 października 1974 r. do 8 października 1976 r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, a do pracy wrócił 6 listopada 1976 r.; wykonywał pracę

w szczególnych warunkach od 1 sierpnia 1977 r. do 31 stycznia 2000 r.; świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze z dnia 25 kwietnia 2014 r. wydane przez (...) S.A. w R., z którego wynika, że wnioskodawca był zatrudniony w tym zakładzie pracy od 15 sierpnia 1974 r. do 13 lutego 2000 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdzie wykonywał prace – kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji

i usług oraz dozór inżynieryjno-technicznych na oddziałach i wydziałach,

w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, na stanowisku: majster budowy od 1 sierpnia 1977 r. do 31 lipca 1979 r.; starszy majster robót elektrycznych od 1 sierpnia 1979 r. do 31 marca 1982 r.; kierownik budowy od 1 kwietnia 1982 r. do 31 maja 1983 r., od 17 września 1985 r. do 30 września 1992 r., kierownik robót elektrycznych od 1 czerwca 1983 r. do 31 stycznia 1984 r., kierownik Punktu Usługowego

w P. od 1 lutego 1984 r. do 16 września 1985 r., kierownik Oddziału w P. od 1 października 1992 r. do 31 stycznia 2000 r., - wymienione w wykazie A, Dział XIV, poz. 24, pkt 1 wykazu Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r.; zajmując stanowiska wymienione w punktach od 1 do 6 nadzorował pracę wymienioną w wykazie A, Dział II, poz. 1, pkt 2 (elektromonter linii napowietrznych niskich i średnich napięć). Następcą prawnym Przedsiębiorstwa (...) w R. jest (...) S.A. w R..

Na podstawie całości zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji, ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 13 czerwca 2014 r. i odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ nie został udowodniony wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

ZUS przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 9 miesięcy i 15 dni; składkowe – 23 lata, 6 miesięcy i 5 dni; uzupełniające - rola – 4 lata, 2 miesiące i 29 dni; łącznie 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 4 lata i 8 miesięcy.

Dowód – akta organu rentowego:

- wniosek o emeryturę z dnia 26.05.2014 r.,
- świadectwo pracy, świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach,
- kserokopia książeczki wojskowej,
- zaskarżona decyzja ZUS z dnia 13.06.2014 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca został zatrudniony

w (...) S.A. w R. od dnia 15 sierpnia 1974 r. na stanowisku stażysty – technika budowy. Od dnia 1 sierpnia 1977 r. pracował jako majster budowy, a następnie jako starszy majster robót elektrycznych.

Wnioskodawca wykonywał zasadniczo te same czynności, co majster budowy zajmując później stanowiska kierownika budowy i kierownika robót elektrycznych. Jako kierownik dodatkowo prowadził szkolenia pracowników w zakresie bhp itp. Jednakże przez cały czas pracował na budowie wraz z innymi pracownikami.

Prowadził w tym czasie, a więc od 1 kwietnia 1982 r. modernizację starych linii energetycznych oraz budowy nowych linii napowietrznych niskiego i średniego napięcia, przykładowo w D., K., S., S., L., N.. Na budowie pracowało 1-4 brygady elektromonterów i pomocników elektromonterów. Budowy trwały od kilku miesięcy do 1,5 roku.

Pracownicy wytyczali trasy linii energetycznych, rozwozili słupy energetyczne, wykonywali pod nie wykopy, takie wykopy robiono również przy pomocy świder-stawiacza, stawiali słupy przy użyciu dźwigu i świder-stawiacza, ciągnika, demontowali stare i montowali nowe linie napowietrzne niskiego i średniego napięcia, stawiali nowe stacje transformatorowe, usuwali awarie takich linii.

Za pracę wszystkich pracowników odpowiadał wnioskodawca, nadzorował ich pracę, prawidłowość wytyczanych tras, montażu. Pomagał w razie potrzeby przy budowie linii, dokonywał pomiarów uziemień transformatorów, oporności. Wnioskodawca przebywał cały czas na terenie budowy.

Prace trwały przez cały rok, nawet w soboty i niedziele.

Wnioskodawca od 1 lutego 1984 r. do 16 września 1985 r. pracował jako kierownik Punktu Usługowego w P.. Znajdował się tam budynek socjalny dla pracowników i baza magazynowa, były tam parkowane sprzęty, świder-stawiacze, ciągniki, samochody. Wnioskodawca w dalszym ciągu prowadził budowy w U., G., G., C., R., G., gdzie nadzorował elektromonterów, którzy wykonywali linie niskiego i średniego napięcia, oświetlenia uliczne, przyłącza do budynków.

W okresie od 1 października 1992 r. do 31 stycznia 2000 r. wnioskodawca pracował jako kierownik oddziału w P.. W tym okresie miał te same obowiązki, co kierownik budowy.

Zamawianiem materiałów potrzebnych na budowy zajmował się dział przygotowania produkcji, na podstawie projektów opracowanych w dziale projektów. Wnioskodawca tylko przyjmował materiały na budowie.

Prace biurowe, zwłaszcza dokumentację placową wnioskodawca opracowywał na początku miesiąca wraz z brygadzystami. Następnego dnia zdawał opracowane raporty w siedzibie w R. i wracał na budowę. Nie posiadał osobnego biura.

Dowód:

- dokumentacja zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w (...) S.A. w R.,
- zeznania świadka J. D.,
- zeznania świadka K. M.,
- zeznania świadka A. P.,
- przesłuchanie wnioskodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, aktach osobowych wnioskodawcy, których domniemanie prawdziwości wynika z art. 244 i nast. k.p.c., a ponadto ich wiarygodność nie została obalona przez żadną ze stron.

Podkreślenia tutaj wymaga fakt, iż zalegająca w aktach osobowych wnioskodawcy dokumentacja wskazuje, na jakich stanowiskach, na jakich budowach i przy jakich pracach był zatrudniony wnioskodawca w spornym okresie.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadków J. D., K. M. i A. P. oraz wnioskodawcy A. K., jako logicznym, spójnym, wzajemnie się uzupełniającym, a ponadto znajdującym potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Wynika z nich jednoznacznie, w jakim charakterze i przy jakich pracach był zatrudniony wnioskodawca

w spornym okresie pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy A. K. należy uznać za uzasadnione.

Na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego

w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2 art. 184).

Zgodnie z art. 32 ust. 1 powołanej wyżej ustawy o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa

w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.

Przy ustalaniu okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze nie uwzględnia się: okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po dniu 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art. 32 ust. 1a pkt 1).

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2).

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32).

Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43

ze zm.) - pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonych w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeśli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto według § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych

w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy

na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac

w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

W myśl § 3 powołanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia.

Istotą sporu w niniejszej sprawie była kwestia ustalenia, czy wnioskodawca był zatrudniony co najmniej 15 lat w warunkach szczególnych.

Bezsporne pozostaje, że wnioskodawca w dniu(...) r. ukończył 60 lat, posiada 25 lat okresów składkowych, nieskładkowych

i uzupełniających, a nadto nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy nieskładkowe w wymiarze 9 miesięcy i 15 dni; składkowe – 23 lata, 6 miesięcy i 5 dni; uzupełniające - rola – 4 lata, 2 miesiące i 29 dni; łącznie 25 lat, w tym w szczególnych warunkach – 4 lata i 8 miesięcy. Do stażu pracy

w szczególnych warunkach zaliczono okres zatrudnienia w (...) od 1 sierpnia 1977 r. do 31 marca 1982 r. na stanowiskach majstra budowy i starszego majstra budowy.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało ponadto, że wnioskodawca był zatrudniony w warunkach szczególnych

w (...) S.A. w R. i u jego poprzednika prawnego w Przedsiębiorstwie (...) w R. w okresie od 1 kwietnia 1982 r. do 31 grudnia 1998 r., stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowiskach kierownika budowy, kierownika robót elektrycznych, kierownika Punktu Usługowego

w P. i kierownika Oddziału w P.. Nadzorował i sprawował kontrolę międzyoperacyjną nad elektromonterami i ich pomocnikami,

głównie elektromonterami pracującymi przy budowie i modernizacji linii niskiego i średniego napięcia.

Wskazane wyżej stanowisko wymienione zostało w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.) w wykazie A, Dziale XIV „Prace różne”, poz. 24 – „Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach

i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie” w związku z Działem II „W energetyce” – „Prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie

i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych” oraz w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy,

na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze w wykazie A, Dziale XIV, poz. 24, pkt 1 – „stanowiska pracy, na których prace wykonywane są stale i w pełnym wymiarze bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie”, Dział II, poz. 1, pkt 2 – „elektromonter linii napowietrznych niskich i średnich napięć”.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 grudnia 2007 r., (III UK 62/07, LEX nr (...)) czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w tych wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, objęte poz. 24 działu XIV Wykazu A, to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Wykładnię tę uzupełnia stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 marca 2009 r. (II UK 243/08, LEX nr (...)) według którego czynności obejmujące sporządzenie dokumentacji związanej z dozorem stanowią integralną część sprawowanego dozoru. Nie ma zatem podstaw do ich wyłączenia i traktowania odrębnie. W sytuacji, gdy dozór inżynieryjno - techniczny jest pracą w szczególnych warunkach i praca polegająca na dozorze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie ma żadnej potrzeby ustalania, ile czasu pracownik poświęcał na bezpośredni nadzór nad pracownikami, a ile na inne czynności, które również były związane z tym dozorem.

Podkreślić ponadto należy, iż w postępowaniu wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego Sąd kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie ma jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Przeciwnie, art. 473 § 1 k.p.c. stanowi, że w sprawach z tego zakresu nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków i stron.

Z poczynionych wyżej ustaleń wynika, że wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał łącznie ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, a tym samym spełnił wszystkie przesłanki niezbędne do przyznania mu prawa do emerytury w świetle wyżej powołanych przepisów.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W niniejszej sprawie wnioskodawca wszystkie przesłanki do nabycia świadczenia spełnił od dnia 16 maja 2014 r., a więc z dniem ukończenia 60 roku życia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami prawa orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461), orzeczono o kosztach postępowania.